

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 2 kwietnia 2020 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 3 ust. 1 – Dyrektywa 2006/115/WE – Artykuł 8 ust. 2 – Pojęcie „publicznego udostępniania” – Przedsiębiorstwo prowadzące wynajem samochodów standardowo wyposażonych w odbiorniki radiowe

W sprawie C-753/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Högsta domstolen (sąd najwyższy, Szwecja) postanowieniem z dnia 15 listopada 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 30 listopada 2018 r., w postępowaniu:

Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim),

Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI)

przeciwko

Fleetmanager Sweden AB,

Nordisk Biluthyrning AB,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: E. Regan, prezes izby, I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič (sprawozdawca) oraz C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: C. Strömholm, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 listopada 2019 r., rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim) i Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI) – P. Sande i D. Eklöf, advokater,
- w imieniu Fleetmanager Sweden AB – S. Hallbäck, S. Wendén, J. Åberg i U. Dahlberg, advokater,
- w imieniu Nordisk Biluthyrning AB – J. Åberg, C. Nothnagel i M. Bruder, advokater,

* Język postępowania: szwedzki.

– w imieniu Komisji Europejskiej – K. Simonsson, J. Samnadda, E. Ljung Rasmussen i G. Tolstoy,
w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 15 stycznia 2020 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s. 10) oraz art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. 2006, L 376, s. 28).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach dwóch sporów między, odpowiednio, Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim) (szwedzką organizacją zarządzania prawami kompozytorów utworów muzycznych i ich wydawców, zwaną dalej „Stim”) a Fleetmanager Sweden AB (zwaną dalej „Fleetmanager”) oraz Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI) (szwedzką organizacją zarządzania prawami pokrewnymi artystów wykonawców, zwaną dalej „SAMI”) a Nordisk Biluthyrning AB (zwaną dalej „NB”) w przedmiocie kwalifikacji wynajmu pojazdów samochodowych wyposażonych w odbiorniki radiowe z punktu widzenia prawa autorskiego.

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

- 3 Światowa Organizacja Własności Intelektualnej (WIPO) przyjęła w Genewie w dniu 20 grudnia 1996 r. traktat WIPO o prawie autorskim (zwany dalej „traktatem WIPO o prawie autorskim”). Traktat ten został zatwierdzony w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2000/278/WE z dnia 16 marca 2000 r. (Dz.U. 2000, L 89, s. 6) i wszedł w życie wobec Unii Europejskiej w dniu 14 marca 2010 r. (Dz.U. 2010, L 32, s. 1).
- 4 Artykuł 8 traktatu WIPO o prawie autorskim, zatytułowany „Prawo publicznego komunikowania”, stanowi:

„Nie naruszając postanowień artykułów 11(1)(ii), 11bis(1)(i) i (ii), 11ter(1)(ii), 14(1)(ii) i 14bis(1) konwencji berneńskiej, autorom utworów literackich i artystycznych przysługuje wyłączne prawo zezwalania na publiczne komunikowanie swoich utworów drogą przewodową lub bezprzewodową, w tym publiczne udostępnianie utworów w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym”.
- 5 W dniu 20 grudnia 1996 r. Konferencja Dyplomatyczna przyjęła uzgodnione deklaracje do traktatu WIPO o prawie autorskim.
- 6 Uzgodniona deklaracja dotycząca art. 8 wymienionego wyżej traktatu stanowi:

„Rozumie się, że postawienie jedynie do dyspozycji urządzeń umożliwiających komunikowanie lub jego przeprowadzenie, samo w sobie nie stanowi komunikowania [publicznego udostępniania] w rozumieniu niniejszego traktatu lub konwencji berneńskiej. [...]”.

Prawo Unii

Dyrektywa 2001/29

- 7 Motyw 27 dyrektywy 2001/29 brzmi następująco:

„Zwykle dostarczenie urządzeń przeznaczonych do umożliwienia lub dokonania przekazu nie stanowi samo w sobie przekazania [udostępniania] w rozumieniu niniejszej dyrektywy”.

- 8 Zgodnie z art. 3 tej dyrektywy, zatytułowanym „Prawo do publicznego udostępniania utworów i prawo podawania do publicznej wiadomości innych przedmiotów objętych ochroną”:

„1. Państwa członkowskie powinny zapewnić autorom wyłączne prawo do zezwalania lub zabrania na jakiegokolwiek publiczne udostępnianie ich utworów [zezwalania na jakiegokolwiek publiczne udostępnianie ich utworów lub zabrania go], drogą przewodową lub bezprzewodową, włączając [w to] podawanie do publicznej wiadomości ich utworów w taki sposób, że osoby postronne mają do nich dostęp w wybranym przez siebie miejscu i czasie.

[...]

3. Czynności publicznego udostępniania utworów i podawania do publicznej wiadomości określone w niniejszym artykule, nie powodują wyczerpania praw określonych w ust. 1 i 2”.

Dyrektywa 2006/115

- 9 Artykuł 8 dyrektywy 2006/115, zatytułowany „Nadawanie i odtwarzanie publiczne”, w ust. 2 stanowi:

„Państwa członkowskie ustanawiają prawo w celu zapewnienia wypłaty jednorazowego godziwego wynagrodzenia płatnego przez użytkownika, jeżeli fonogram opublikowany w celach handlowych lub powielony egzemplarz takiego fonogramu zostaną użyte do nadania przez środki bezprzewodowe lub w jakikolwiek sposób odtworzone publicznie, oraz zapewnienia jego podziału między właściwych wykonawców i producentów fonogramów. W braku porozumienia w tej sprawie między wykonawcami i producentami fonogramów państwo członkowskie może określić warunki podziału wynagrodzenia”.

Prawo szwedzkie

- 10 Transpozycji dyrektywy 2001/29 do prawa szwedzkiego dokonano w upphovrättslagen (1960:279) [ustawie (1960:279) o prawie autorskim, zwanej dalej „ustawą z 1960 r.”]. Paragraf 2 tej ustawy reguluje prawo wyłączne autorów do zwielokrotniania ich utworów i ich podawania do publicznej wiadomości w następstwie publicznego „udostępnienia” utworu (akapit trzeci pkt 1) lub jego publicznego wykonania (akapit trzeci pkt 2).
- 11 Paragrafy 45 i 46 ustawy z 1960 r. zawierają przepisy dotyczące praw pokrewnych przysługujących artystom wykonawcom i producentom nagrań dźwiękowych i filmów.
- 12 Na podstawie § 47 tej ustawy, stanowiącego transpozycję art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115, nagrania dźwiękowe mogą być wykorzystywane w ramach wykonań publicznych lub publicznego udostępniania z wyjątkiem przypadków, w których udostępnienie następuje w taki sposób, że poszczególne osoby mogą uzyskać dostęp do tych nagrań dźwiękowych w wybranym przez siebie miejscu i czasie. W ramach takiego korzystania producenci i artyści wykonawcy, których wykonania znajdują się na nagraniu, są uprawnieni do wynagrodzenia.

Postępowania główne i pytania prejudycjalne

- 13 Fleetmanager i NB są spółkami z siedzibą w Szwecji prowadzącymi działalność w branży wynajmu pojazdów samochodowych. Oferują one, bezpośrednio lub przez pośredników, wynajem samochodów wyposażonych w odbiorniki radiowe na okresy nieprzekraczające zasadniczo 29 dni, co na mocy prawa krajowego jest traktowane jako najem krótkoterminowy.
- 14 W sporze między Stim a Fleetmanager rozpoznawanym przez tingsrätt (sąd pierwszej instancji, Szwecja) Stim wniosła o zasądzenie na jej rzecz od tej spółki zapłaty kwoty 369 450 SEK (około 34 500 EUR), wraz z odsetkami, tytułem odszkodowania za naruszenie prawa autorskiego. Stim podniosła, że spółka Fleetmanager, udostępniając osobom trzecim, a mianowicie spółkom prowadzącym wynajem pojazdów samochodowych, pojazdy wyposażone w odbiorniki radiowe w celu oddania ich klientom indywidualnym w najem krótkoterminowy, przyczyniła się do naruszeń prawa autorskiego popełnionych przez te spółki, które podawały utwory muzyczne do publicznej wiadomości bez wymaganej do tego zgody.
- 15 Sąd pierwszej instancji uznał, że wynajem pojazdów wyposażonych w odbiorniki radiowe oznacza „publiczne udostępnianie” w rozumieniu ustawy z 1960 r. oraz że istnieją podstawy do wypłaty odszkodowania autorom tych utworów. Sąd ten stwierdził jednak również, że Fleetmanager nie brała udziału w tych naruszeniach prawa autorskiego, skutkiem czego powództwo Stim zostało oddalone. Powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy w postępowaniu apelacyjnym. Stim wniosła od tego orzeczenia skargę kasacyjną do Högsta domstolen (sądu najwyższego, Szwecja).
- 16 W sporze między SAMI a NB NB wniosła do Patent- och marknadsdomstolen (sądu ds. własności intelektualnej i gospodarczych, Szwecja) powództwo o ustalenie, że nie była zobowiązana do zapłaty na rzecz SAMI wynagrodzenia za korzystanie z fonogramów w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r. z tego tytułu, że pojazdy wynajmowane przez nią osobom prywatnym i przedsiębiorcom były wyposażone w odbiorniki radiowe i odtwarzacze CD.
- 17 Sąd rozpoznający tę sprawę uznał, że ustawę z 1960 r. należy interpretować zgodnie z dyrektywą 2001/29 i że w myśl orzecznictwa Trybunału korzystanie z fonogramu, uregulowane w art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115, stanowi odpowiednik „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29. Sąd ten stwierdził również, że dostarczenie przez NB odbiorników radiowych w wynajmowanych pojazdach umożliwiało korzystającym z nich osobom odsłuchiwanie nagrań dźwiękowych i z tego powodu należało je postrzegać jako „udostępnianie”. Rzeczonemu sąd wyraził ponadto stanowisko, że zostały spełnione także pozostałe kryteria uznania za „publiczne udostępnianie”. W konsekwencji orzekł on, że NB była zobowiązana do zapłaty odszkodowania na rzecz SAMI, i oddalił powództwo wniesione przez NB. Orzeczenie to zostało uchylone w postępowaniu apelacyjnym przez Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (sąd apelacyjny z siedzibą w Sztokholmie, działający jako sąd apelacyjny ds. własności intelektualnej i gospodarczych, Szwecja). SAMI wniosła od tego orzeczenia skargę kasacyjną do Högsta domstolen (sądu najwyższego).
- 18 W tych okolicznościach Högsta domstolen (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
 - „1) Czy wynajem pojazdów wyposażonych standardowo w odbiorniki radiowe oznacza, że wynajmujący wspomniane pojazdy jest użytkownikiem dokonującym publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 i art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115?
 - 2) Jakie znaczenie mają potencjalnie rozmiar działalności obejmującej wynajem pojazdów i czas trwania najmu?”.

W przedmiocie wniosku o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania

- 19 Po przedstawieniu opinii rzecznika generalnego Stim i SAMI, pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 6 lutego 2020 r., wniosły o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania.
- 20 Na poparcie tego wniosku podniosły one, że jak wynika z pkt 39, 52 i 53 opinii rzecznika generalnego, niektóre elementy dotyczące zasadniczo rozróżnienia między sferą prywatną a sferą publiczną służącego ustaleniu, czy dochodzi do „publicznego udostępnienia”, mogły zostać źle zrozumiane. Z tego względu Trybunał może ich zdaniem nie posiadać wystarczających informacji w tej kwestii.
- 21 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 252 akapit drugi TFUE rzecznik generalny przedstawia publicznie, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnioną opinię w sprawach, które zgodnie ze statutem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wymagają jego zaangażowania. Trybunał nie jest związany ani tą opinią, ani uzasadnieniem, w oparciu o które rzecznik generalny dochodzi do zawartych w opinii wniosków (zob. wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 22 Ponadto z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że może on w każdej chwili z urzędu, na wniosek rzecznika generalnego lub na wniosek stron, postanowić o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo, zgodnie z art. 83 regulaminu postępowania, w szczególności jeśli uzna, że okoliczności zawiślej przed nim sprawy nie są wystarczająco wyjaśnione, lub też jeśli sprawa ma zostać rozstrzygnięta na podstawie argumentu, który nie był przedmiotem dyskusji między stronami. Natomiast statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i regulamin postępowania przed nim nie przewidują możliwości przedstawiania uwag w odpowiedzi na opinię rzecznika generalnego (zob. wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 W niniejszej sprawie przedstawiony przez Stim i SAMI wniosek o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania ma na celu umożliwienie im ustosunkowania się do zawartych w opinii ustaleń rzecznika generalnego.
- 24 Ponadto Trybunał stwierdza, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, że dysponuje wszystkimi informacjami koniecznymi do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez sąd odsyłający oraz że wszystkie argumenty istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy były przedmiotem dyskusji między stronami.
- 25 W konsekwencji nie ma potrzeby zarządzenia otwarcia ustnego etapu postępowania na nowo.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 26 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 i art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115 należy interpretować w ten sposób, że wynajem pojazdów samochodowych wyposażonych w odbiorniki radiowe stanowi publiczne udostępnienie w rozumieniu tych przepisów.
- 27 Pytanie to zostało postawione w ramach sporów dotyczących z jednej strony tego, czy doszło do nieuprawnionego publicznego udostępnienia utworów muzycznych w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 przez spółki prowadzące wynajem pojazdów wyposażonych w odbiorniki radiowe, oraz z drugiej strony możliwości domagania się przez organizację zbiorowego zarządzania prawami

pokrewnymi artystów wykonawców godziwego wynagrodzenia od tych spółek, w przypadku gdy wynajem tych pojazdów wiąże się publicznym udostępnianiem w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115.

- 28 Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału, jako że prawodawca Unii nie wyraził odmiennej woli, pojęcie „publicznego udostępniania” użyte w dwóch powyższych przepisach należy interpretować jako mające jednakowe znaczenie [zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 2012 r., Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, pkt 49, 50; a także z dnia 16 lutego 2017 r., Verwertungsgesellschaft Rundfunk, C-641/15, EU:C:2017:131, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 29 Ponadto wspomniane pojęcie należy interpretować w świetle równoważnych pojęć zawartych w aktach prawa międzynarodowego i w taki sposób, aby pozostawało ono z nimi w zgodzie, przy uwzględnieniu kontekstu, w jaki pojęcia te się wpisują, i celów postanowień konwencji dotyczących własności intelektualnej (zob. podobnie wyroki: z dnia 4 października 2011 r., Football Association Premier League i in., C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, pkt 189; a także z dnia 15 marca 2012 r., SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, pkt 51–56).
- 30 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pojęcie „publicznego udostępnienia” łączy w sobie dwa kumulatywne elementy, a mianowicie muszą zaistnieć „czynność udostępnienia” utworu i udostępnienie tego utworu „publiczności” (wyroki: z dnia 16 marca 2017 r., AKM, C-138/16, EU:C:2017:218, pkt 22; z dnia 7 sierpnia 2018 r., Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 19 grudnia 2019 r., Nederlands Uitgeversverbond et Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 31 Aby ustalić, czy wynajem pojazdów wyposażonych w odbiorniki radiowe stanowi czynność udostępnienia w rozumieniu dyrektyw 2001/29 i 2006/115, trzeba przeprowadzić zindywidualizowaną ocenę pod kątem szeregu uzupełniających się, niemających samodzielnego charakteru i współzależnych od siebie czynników. Ponieważ w konkretnych sytuacjach czynniki te mogą występować w różnym stopniu nasilenia, należy je uwzględniać zarówno indywidualnie, jak i biorąc pod uwagę ich wzajemne oddziaływanie (zob. podobnie wyrok z dnia 14 czerwca 2017 r., Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 32 Wśród tych czynników Trybunał wielokrotnie podkreślał pierwszorzędą rolę użytkownika i zamierzony charakter jego działania. Użytkownik dokonuje bowiem „czynności udostępnienia”, gdy podejmuje działania – z pełną świadomością ich konsekwencji – w celu udzielenia swoim klientom dostępu do utworu chronionego, w szczególności w sytuacji gdy w wypadku braku takich działań klienci ci nie mogliby korzystać z rozpowszechnionego utworu lub korzystanie to byłoby utrudnione [zob. w szczególności wyroki: z dnia 15 marca 2012 r., SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 15 marca 2012 r., Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, pkt 31; a także z dnia 14 czerwca 2017 r., Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 33 Tymczasem z motywu 27 dyrektywy 2001/29, który stanowi zasadniczo powtórzenie wspólnej deklaracji dotyczącej art. 8 traktatu WIPO o prawie autorskim, wynika, że „[z]wykłe dostarczenie urządzeń przeznaczonych do umożliwienia lub dokonania przekazu nie stanowi samo w sobie przekazania [udostępnienia] w rozumieniu niniejszej dyrektywy”.
- 34 Dotyczy to także dostarczenia odbiornika radiowego wbudowanego w pojazd samochodowy będący przedmiotem najmu, który to odbiornik pozwala na odbiór, bez żadnego dodatkowego działania ze strony spółki prowadzącej wynajem, sygnału naziemnego przekazu radiowego dostępnego w strefie, w której pojazd się znajduje, na co zwrócił już zasadniczo uwagę rzecznik generalny pkt 32 opinii.

- 35 Dostarczenie, takie jak to, o którym mowa w punkcie powyżej, różni się od czynności udostępnienia, w ramach których podmioty świadczące usługi celowo czynią ze swojej klienteli odbiorców transmisji utworów chronionych, doprowadzając sygnał nadawczy za pośrednictwem odbiorników, które zainstalowały w swoim zakładzie (wyrok z dnia 31 maja 2016 r., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, pkt 47, 54 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 W konsekwencji należy stwierdzić, że oddając odbiorcom do dyspozycji pojazdy wyposażone w odbiorniki radiowe, spółki prowadzące wynajem pojazdów nie dokonują „czynności udostępnienia” publicznie chronionych utworów.
- 37 Powyższej wykładni nie podważa argument, że spółki prowadzące wynajem pojazdów oddają swoim klientom do dyspozycji pomieszczenia, które Stim i SAMI kwalifikują jako „publiczne”, czyli kabiny wynajmowanych pojazdów, w których można korzystać z chronionych utworów za pośrednictwem zainstalowanych w nich odbiorników radiowych. Oddanie do dyspozycji takiego pomieszczenia, podobnie jak dostarczenie samych odbiorników radiowych, nie stanowi bowiem czynności udostępnienia. Z orzecznictwa Trybunału wynika ponadto, że kryterium prywatnego lub publicznego charakteru przestrzeni lub miejsca, w których dochodzi do udostępnienia, pozostaje bez znaczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 7 grudnia 2006 r., SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, pkt 50).
- 38 W tych okolicznościach nie ma potrzeby badania, czy takie oddanie do dyspozycji należy postrzegać jako udostępnienie „publiczności”.
- 39 W świetle powyższych uwag odpowiedź na pytanie pierwsze winna brzmieć: art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 i art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115 należy interpretować w ten sposób, że wynajem pojazdów samochodowych wyposażonych w odbiorniki radiowe nie stanowi publicznego udostępnienia w rozumieniu tych przepisów.

W przedmiocie pytania drugiego

- 40 Z uwagi na odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze nie ma potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie drugie.

W przedmiocie kosztów

- 41 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym oraz art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że wynajem pojazdów samochodowych wyposażonych w odbiorniki radiowe nie stanowi publicznego udostępnienia w rozumieniu tych przepisów.

Podpisy